

Sygn. akt V U 386/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Mirosława Molenda-Migdalewicz

Protokolant: star. sekr. sądowy Katarzyna Awsiukiewicz

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 r. w Legnicy

sprawy z wniosku E. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 29 lutego 2016 r.

znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt: VU 386/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lutego 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. ustalił wnioskodawczyni E. W. prawo do emerytury od dnia 1 stycznia 2015 r. w kwocie 789,41 zł w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej, która była korzystniejsza niż wysokość emerytury obliczonej na podstawie art. 183 tej ustawy.

Wnioskodawczyni złożyła odwołanie od tej decyzji, sprecyzowane w kolejnych pismach procesowych. Zarzuciła, że przy obliczaniu emerytury w oparciu o art. 53 ustawy emerytalnej zastosowana została przez ZUS kwota przeciętnej podstawy wymiaru składek, co zaniżyło wskaźnik wysokości podstawy wymiaru; nadto powinna być jej zdaniem uwzględniona wyższa kwota bazowa z dnia wydania decyzji. Zakwestionowała również ograniczenie wysokości świadczenia obliczonego na podstawie art. 53 w.w. ustawy do 100% podstawy wymiaru. W zakresie wyliczeń według art. 26 ustawy emerytalnej wnioskodawczyni wskazała, że kwota kapitału początkowego powinna być określona z uwzględnieniem okresu od 6 października 1981 r. do 29 marca 1991 r. jako okresu składkowego z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia jej byłego męża, prowadzącego w tamtym okresie działalność gospodarczą. Jako podstawę prawną podlegania ubezpieczeniu z mocy prawa z powyższego tytułu wskazała art. 5 ust. 4 oraz art. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników i niektórych innych osób prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek oraz ich rodzin (Dz.U. z 1976 r. Nr 40, poz. 235 ze zm.). Zakwestionowała też wysokość potrąceń egzekucyjnych jako przekraczającą limit ustalony w art. 141 ustawy emerytalnej.

W odpowiedzi na odwołanie oraz w piśmie procesowym z dnia 18 lipca 2016 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, że zaskarżoną decyzją dokonano ostatecznego ustalenia wysokości emerytury, przyznanej decyzją zaliczkową z dnia 30 stycznia 2015 r. Jednocześnie organ rentowy wyjaśnił, że przy obliczaniu emerytury w oparciu o art. 53 ustawy emerytalnej, zastosowano art. 15 oraz 86 tej ustawy. Nadto ZUS wskazał sposób i podstawę prawną dokonanych potrąceń z tytułu składki zdrowotnej i zaliczki na podatek dochodowy oraz potrąceń egzekucyjnych. Poinformował też, że wnioskodawczyni nie została w latach 1981-1991 zgłoszona do ubezpieczeń społecznych, jak i nie figuruje w tym okresie jako pracownik.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawczyni E. W. ur. dnia (...), pierwszy wniosek o emeryturę złożyła dnia 9 stycznia 2015 r.

W wyniku jego rozpoznania decyzją z dnia 30 stycznia 2015 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni emeryturę od dnia 1 stycznia 2015 r. Jej wyliczenie nastąpiło na podstawie art. 26 ustawy i wysokość świadczenia wyniosła brutto 789,41 zł i była korzystniejsza niż emerytura wyliczona na podstawie art. 183 ustawy emerytalnej, która wynosiła 784,74 zł. Do obliczenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej przyjęto kwotę składki zaewidencjonowaną na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 13049,73 zł i kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 185882,46 zł. Wysokość świadczenia zgodnie z art. 53 wyniosła 766,06 zł. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury, ustalonej na kwotę 656,90 zł, przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych, poprzedzających zgłoszenia wniosku o emeryturę, tj. z lat 1995-2004, dla których wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 20,58%. Została ona zwiększona do kwoty 766,06 zł, tj. kwoty równej 24% kwoty bazowej, która wynosiła 3191,93 zł. Przy uwzględnieniu okresów składkowych w wymiarze 11 lat, 1 miesiąca i 16 dni oraz okresów nieskładkowych ograniczonych do 1/3 ich wymiaru, co dało 3 lata, 8 miesięcy i 16 dni, wysokość emerytury wyliczono na 877,60 zł i wskazano, że kwota świadczenia nie może przekraczać 100 % podstawy jego wymiaru, stąd należało ją ograniczyć do kwoty 766,06 zł. Decyzja zawierała informację, że emerytura została przyznana w formie zaliczkowej z uwagi na prowadzone postępowanie wyjaśniające z płatnikiem składek w związku z nieprawidłowościami w rozliczeniach i okresach podlegania ubezpieczeniu, a po zakończeniu tego postępowania emerytura będzie ponownie przeliczona odrębną decyzją.

Wartość kapitału początkowego przyjętego do powyższego wyliczenia świadczenia wynikała z decyzji organu rentowego z dnia 29 stycznia 2015 r. i wynosiła 58.340,26 zł. Wyliczenie to uwzględniało zmiany wprowadzone art. 174 ust. 3b ustawy emerytalnej. ZUS wskazał, że do jej ustalenia nie uwzględnił m.in. okresu od 6 października 1981 r. do 29 marca 1991 r., gdyż w tym okresie wnioskodawczyni nie była zgłoszona do ubezpieczenia społecznego z tytułu zatrudnienia.

W związku ze przedłożeniem przez wnioskodawczynię nowych dokumentów dotyczących jej zatrudnienia, organ rentowy decyzją z dnia 25 lutego 2015 r. dokonał ponownego ustalenia kapitału początkowego, a decyzją z dnia 27 lutego 2015 r. dokonał przeliczenia emerytury. Przedłożone dokumenty nie wpłynęły na zmianę wysokości kapitału początkowego, ani emerytury. Na ich podstawie organ rentowy uwzględnił wyższy staż ubezpieczeniowy – 11 lat, 4 miesiące i 15 dni okresów składkowych oraz 3 lata, 9 miesięcy i 15 dni 1/3 wymiaru okresów nieskładkowych.

W toku postępowania wyjaśniającego, o którym wnioskodawczyni była informowana w decyzji z dnia 30 stycznia 2015r., do organu rentowego wpłynęły zawiadomienia o zajęciu świadczenia na podstawie administracyjnych tytułów egzekucyjnych. W związku z tym organ rentowy pismem z dnia 27 listopada 2015 r. powiadomił wnioskodawczynię, że na ich podstawie od grudnia 2015 r. z emerytury będą dokonywane potrącenia w kwocie 205,76 zł.

Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego, decyzją z dnia 29 lutego 2016 r. wydaną z urzędu organ rentowy dokonał ponownego ustalenia wartości kapitału początkowego w kwocie 64158,82 zł, po przeliczeniu wykazanego okresu 5 lat i 4 dni opieki nad dzieckiem przelicznikiem 1,3 za każdy rok opieki, zgodnie z nową regulacją art. 174 ust. 2a ustawy emerytalnej.

Decyzją z dnia 29 lutego 2016 r., zaskarżoną w niniejszej sprawie, ZUS ustalił ostateczną wysokość emerytury przyznanej od 1 stycznia 2015 r. Wysokość świadczenia nie uległa zmianie w stosunku do decyzji zaliczkowej. Wysokość emerytury z uwzględnieniem waloryzacji wyniosła 825,04 zł. Ustalono w niej też prawo do jednorazowego dodatku pieniężnego w kwocie 400 zł. Organ w decyzji wskazał też, że od miesiąca marca 2016 r. będą realizowane potrącenia w kwocie 206,26 zł z tytułu należności egzekwowanych na mocy tytułów wykonawczych. Ustalona kwota zaliczek na podatek dochodowy wyniosła 38 zł, a kwota składki na ubezpieczenie zdrowotne łącznie 74,25 zł, w tym 10,31 zł jako potrącana z kwoty świadczenia i 63,94 zł odliczana od podatku.

Dowód: - akta emerytalne ZUS: wniosek – k. 1-4, decyzja z dn. 30.01.2015r. – k. 45; decyzja z dn. 27.02.2015r. – k. 51; zawiadomienia o zajęciu – k. 53-57; zawiadomienie z dn. 27.11.2015r. – k. 58; decyzja z dn. 29.02.2016r. – k. 61-62;

- akta kapitałowe ZUS;

- przesłuchanie wnioskodawczynie – k. 14-14v (e-protokół z dn. 22.06.2016r. od 00:09:04).

Zgodnie ze stanowiskiem organu rentowego z dnia 18 lipca 2016 r., podana w decyzji kwota składki na ubezpieczenie zdrowotne wynosząca 9% podstawy oskładkowania została obliczona zgodnie z zapisami ustawy z dnia 27.08.2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. $825,04 \text{ zł} \times 9 \% = 74,25 \text{ zł}$. Część składki zdrowotnej odliczonej z podatku wynosi $825,04 \text{ zł} \times 7,75 \% = 63,94 \text{ zł}$, część składki zdrowotnej odliczonej ze świadczenia wynosi $825,04 \text{ zł} \times 1,25 \% = 10,31 \text{ zł}$. Łącznie potrącana składka zdrowotna wynosi 74,25 zł. Wysokość zaliczki na podatek dochodowy została ustalona zgodnie z ustawą z 26.07.1991r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, tj. $825,04 \text{ zł}$ (podstawa opodatkowania) $\times 18 \%$ (stawka podatkowa) $- 46,33 \text{ zł}$ (ulga podatkowa) $= 102,17 \text{ zł}$ minus składka na ubezpieczenie zdrowotne odliczana od podatku $63,94 \text{ zł} = 38 \text{ zł}$. zaliczki na podatek.

Dowód: - stanowisko ZUS z dnia 18.07.2016r. – k. 23-23v.

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie wnioskodawczynie okazało się nieuzasadnione.

W sprawie sporne między stronami był trzy zasadnicze kwestie - sposób obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru świadczenia na potrzeby wyliczenia emerytury w oparciu o art. 53 ustawy emerytalnej oraz ograniczenie wysokości emerytury do wartości podstawy jej wymiaru, możliwość zwiększenia wymiaru okresów ubezpieczenia wnioskodawczynie o lata 1981-1991, a nadto wysokość potrąceń składkowych i egzekucyjnych.

Rozpatrując odwołanie, należy na wstępie wskazać, że wnioskodawczynie uzyskała prawo do emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego określonego w art. 24 ust. 1a pkt 7 ustawy emerytalnej.

Główną zasadę obliczenia wysokości tej emerytury statuuje art. 26 ustawy emerytalnej. Według tego przepisu emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. W myśl art. 25 ust. 1 podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy emerytalnej, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Wspomniany wyżej art. 183 ma charakter przejściowy i dotyczy ustalenia wysokości emerytur przyznanych osobom, które powszechny wiek emerytalny ustalony w art. 24 ustawy emerytalnej osiągnęły w latach 2009-2014. Wnioskodawczynie, jako osoba urodzona w czerwcu 1954 r., przepisany wiek emerytalny w wymiarze 60 lat i 6 miesięcy uzyskała w grudniu 2014 r. Przepis art. 183 stanowi w ust. 1 i 5, iż emerytura przyznana na wniosek osoby

ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50 (wnioskodawczyni do takich osób nie należy), o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2014 wynosi:

1) 20 % emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 80 % emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Jako że wysokość emerytury przyznaje się w najkorzystniejszym wariantcie, na potrzeby ustalenia wysokości emerytury z art. 24 należy ustalić jej wysokość w trybie art. 183, następnie według art. 26 i po porównaniu otrzymanych wysokości przyznać świadczenie najwyższe. Aby zaś wyliczyć emeryturę z zastosowaniem art. 183 ustawy emerytalnej, konieczne jest ustalenie wysokości świadczenia na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej.

Art. 53 ustawy emerytalnej stanowi, że emerytura wynosi:

1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz

2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,

3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych - z uwzględnieniem art. 55.

Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy (ust. 2). W myśl art. 53 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Przepisu tego nie stosuje się tylko wtedy, gdy emeryt po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (ust. 4). Oznacza to, jak przesądził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 września 2009 r. o sygn.: I UZP 6/09 (OSNP 2010/5-6/72), że osobie, mającej ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej trzydziści miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, przelicza się emeryturę uzyskaną w powszechnym wieku emerytalnym przy zastosowaniu nowej kwoty bazowej (z daty wniosku o tę emeryturę) – ale tylko w stosunku do części socjalnej.

W myśl art. 15 powyższej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 tego samego przepisu przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę. Stosownie do ust. 2a jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy. Z kolei ust. 3 tego samego przepisu stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Następnie w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury:

1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,

2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,

3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty,

oraz

4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Mając na uwadze powyższe regulacje prawne, które mają charakter przepisów bezwzględnie obowiązujący, żądania odwołującej, odnośnie przyjęcia innych niż przeciętnych wymiarów wynagrodzeń rocznych do obliczenia podstawy wymiaru emerytury, uznać trzeba za bezpodstawne. Nie było też podstaw do uwzględnienia kwoty bazowej w nowej wysokości z dnia wydania zaskarżonej decyzji. Wyjaśnić tu należy, że błędnie wnioskodawczynie twierdzi, iż decyzja z dnia 29 lutego 2016 r. była decyzją o przyznaniu nowego świadczenia. Decyzja ustalająca prawo do emerytury zapadła dnia 30 stycznia 2015r., w której wysokość świadczenia określono jedynie zaliczkowo, z uwagi na konieczność potwierdzenia danych odnośnie wymiaru okresów ubezpieczenia wnioskodawczynie. Po jego zakończeniu okazało się, że brak jest nowych danych wpływających na wysokość świadczenia, stąd zaskarżoną decyzją ustalono wysokość świadczenia ostatecznie od dnia jej przyznania w dotychczasowej kwocie.

Wbrew stanowisku wnioskodawczynie nie było też podstaw, by nie ograniczać wysokości świadczenia wyliczonego w oparciu o art. 53 ustawy emerytalnej w sposób wskazany w art. 86 ustawy emerytalnej. Zgodnie z tym przepisem kwota emerytury lub renty wraz ze zwiększeniami, o których mowa w art. 56 ust. 3 i 4 lub w art. 73 ust. 3 i 4 (z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym), nie może przekraczać 100% podstawy wymiaru emerytury lub renty (ust. 1). Ustęp 2 tego artykułu stanowi, że ograniczenie wysokości świadczeń do 100% podstawy ich wymiaru nie dotyczy rent i emerytury w wysokości określonej w art. 85. Z brzmienia tego przepisu wynika, że zastosowanie zasady ograniczenia wysokości świadczenia do kwoty podstawy jego wymiaru nie dotyczy sytuacji, gdy ubezpieczony jest uprawniony do podwyższenia świadczenia do kwoty z art. 85 ustawy emerytalnej. Art. 85 określa dolną granicę świadczeń. Ust. 2 tego przepisu ustala kwotę najniższej emerytury, z zastrzeżeniem art. 24a ust. 6, art. 54, art. 54a ust. 2 i art. 87, oraz renty rodzinnej na 880,45 zł miesięcznie.

Wnioskodawczynie jednak nie przysługuje takie zwiększenie świadczenia, bowiem nie spełnia ku temu przesłanek z art. 87 ust. 1 w zw. z ust. 1b pkt 2 ustawy emerytalnej. Zgodnie z nimi zwiększenie byłoby możliwe przy wykazaniu przez wnioskodawczynię okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze co najmniej 21 lat, gdy tymczasem ogólny okres ubezpieczenia wnioskodawczynie jest znacznie niższy.

Przechodząc w tym miejscu do twierdzeń wnioskodawczynie odnośnie nieprawidłowego niewliczenia przez organ rentowy do jej stażu ubezpieczeniowego okresu od 6 października 1981 r. do 29 marca 1991 r. jako okresu składkowego z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia jej byłego męża, prowadzącego w tamtym okresie działalność gospodarczą, Sąd uznał je również za niezasadne.

Jako podstawę prawną podlegania ubezpieczeniu z mocy prawa z powyższego tytułu odwołująca wskazała art. 5 ust. 4 oraz art. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników i niektórych innych osób prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek oraz ich rodzin. Według wnioskodawczynie wynikało z nich, że objęcie jej jako małżonki ubezpieczonego nastąpiło z mocy samego prawa. Tymczasem przepisy te zakreślały jedynie krąg osób, które podlegają ubezpieczeniu oraz katalog świadczeń z ubezpieczenia. Objęcie ubezpieczeniem następowało jednak z reguły na podstawie odpowiedniego zgłoszenia do ubezpieczenia. Zgodnie z art. 22 ust. 1 w.w. ustawy obowiązek zgłoszenia do ubezpieczenia ciążył na osobie prowadzącej działalność, o której mowa w art. 1.

Osoba, o której mowa w ust. 1, mogła być objęta ubezpieczeniem również z urzędu (ust. 2.) Obowiązek opłacania składek ciążył na osobie prowadzącej działalność (art. 23). Powyższym zasadom objęcia ubezpieczeniem poddani byli także członkowie rodziny ubezpieczonego (w tym małżonek) i inne osoby pozostające we wspólnym gospodarstwie domowym z ubezpieczonym, jeżeli współpracowały przy prowadzeniu działalności w wymiarze co najmniej połowy czasu pracy obowiązującego pracowników gospodarki uspołecznionej (art. 26 i 27).

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni nie udowodniła, że została ona zgłoszona przez byłego męża do ubezpieczenia na wyżej wskazanych zasadach w podawanym przez nią okresie, lub by zachodził w stosunku do niej przypadek objęcia jej ubezpieczeniem z urzędu. Tym samym brak było podstaw do ustalenia stażu ubezpieczeniowego z uwzględnieniem lat 1981-1991.

Sąd nie podzielił też zasadności wnioskowanego przez odwołującą sposobu wyliczenia kwoty potrąceń z tytułu zajęć egzekucyjnych.

Zgodnie z art. 139 ust. 1 pkt 5 ustawy emerytalnej, z emerytur i rent - po odliczeniu składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz zaliczki i innych należności z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych - podlegają potrąceniu sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych (administracyjnych i sądowych) na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne. Przepis art. 140 ust. 1 pkt 3 granice potrąceń ograniczył do wysokości 25 % wartości świadczenia. Według art. 141 ust. 1 pkt c w.w. ustawy emerytury i renty są wolne od egzekucji i potrąceń w części odpowiadającej 50 % kwoty najniższej emerytury, przy potrącaniu należności, o których mowa w art. 139 ust. 1 pkt 5, wraz z kosztami i opłatami egzekucyjnymi.

Ustalona w art. 141 w.w. ustawy tzw. kwota wolna, odpowiadająca części przysługującego zobowiązanemu świadczenia, oznacza, że nie może być ona objęta zajęciem i musi pozostać do wypłaty po dokonaniu potrąceń. Z powyższych regulacji nie wynika natomiast, wbrew twierdzeniom wnioskodawczyni, że potrącenia do wysokości 25% świadczenia powinny być dokonywane od kwoty świadczenia pomniejszonego o kwotę wolną od potrąceń.

Wreszcie stwierdzić trzeba, że wysokość i sposób dokonanych w decyzji potrąceń zaliczek na podatek i składki zdrowotnej nie budzi zastrzeżeń Sądu. Mechanizm potrąceń został wyczerpująco przedstawiony przez organ rentowy w toku postępowania, a ogólnie wyrażone wątpliwości wnioskodawczyni co do wysokości tych potrąceń nie zawierały żadnych konkretnych zarzutów w tym zakresie.

W konsekwencji powyższych rozważań, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie E. W. jako pozbawione uzasadnionych podstaw.